

המייתם הייתה כkol החזוק ולשני — "יוני המニアפה" בשל זנבים שהיו פורשים כמניפה. גם תוכי בגודל יונת בר היה לנו, והיה זה משחו דומה למשק. התוכי — נוצותיו יrokeות וcmbובן, היפה בתוכיים. למזונו היו קוניים זרעוני קנבוס וכשהיה עולה אבטיח על שולחנו, היינו מיבשים את גרעינו ואוותם קיבל חינס אין כספ. שעה ארכחה יכולתי לעמוד על-יד כלבו ולהסתכל איך הוא מפיצה בזריזות את הגרעינים תוכם אוכל ואילו קליפתם, איינו יורך ומעיף ממנו ולהלאה (את זאת עדיין לא למד מבני האדם), אלא, מטילים בערימה לידו וכайлו מבקש לומר: הנה, את חצי העבודה עשית אני ואתם טלו והוציאו את ערמת הקליפות.

יום אחד נתנה אמא ליהודה צלחת פח למען יעביר אליה את גרעיני האבטיח שהושמו לייבוש בצלחת חרסינה, מחשש שזו תשבר. יהודה עלה על גג המבנה (אולי מחשן) שם היו מיבשים את הגרעינים, עשה כמצווה, קפץ (מעשה חברה'מן) מהגג ו...אווי! צלחת החרסינה נשברה ומשבריה נחתכה, חתק עמוק, לחיו הימנית לכל ארכחה. אני מיהרתי להסתתר מתחת למיטה ולא יצאתי ממש עד אשר הוגשה לו עזרה ראשונה והפצע הפעור נעלם אייכשו.

הলכנו כולנו לרפואה (בודאי לא של קופת-חולדים) לאחות את ה"קרע". בתום כל הפרשה קיבלנו, במקום סוכריה על מקל כמקובל במקרים כאלה, ביקור בגן-הברון.

גן-הברון היה המקום החביב עליו ביותר. היינו מבקרים בו בשבתו ובכל עת מצוא.

קופים רתוקים ברגלים אל העצים, היו שם, תוכיים גדולים בעלי נוצות צבעוניות וזנבות ארוכים התנדנדו בתוך טבעות גדולות, טילנו בשבילים בין ערוגות פרחים, ביניהם שיחי